v jejich dosavadním úředním titulu byl obsažen zvláštní úřední titul nebo titulové jméno, které je určeno pro nejblíže vyšší platovou stupnici jejich služební třídy. Z ustanovení § 12 odst. 5 však plyne dále i tolik, že se tato ochrana před titulovou degradací poskytuje jen v rámci příslušné služební třídy a trvá jen tak dlouho, dokud úředník ten přísluší k osobnímu stavu se stejnými úředními tituly. Bylo-li mu tedy propůjčeno služební místo v jiném osobním stavu, v němž platí jiné úřední titnly, zaniká výjimka v § 12 normovaná a nastupuje pak všeobecně platná zásada, že platí onen titul, který jest určen pro dotyčnou služební třídu a platovou stupnici.

Z úvah těchto podávají se pro konkrétní případ následující závěry: Ježto st-l, jak svrchu dovozeno, byl podle § 3 vl. nař. č. 103/27 ve služební třídě I. b) ve 4. platové stupnici převeden do kategorie úředníků vyšší správní služby v oboru min. zeměd. a v jeho dřívějším úředním titulu před převodem (vrch. lesní rada) bylo obsaženo titulové jméno »vrch. rada« (§ 9 vl. nař. č. 103/27), stanovené cit. nař. pro nejblíže vyšší platovou stupnici služební třídy, do které je zařaděna jeho úřednická kategorie, příslušel mu podle § 12 odst. 1 cit. nař. po převodu hodnostní titul stanovený pro tuto nejblíže vyšší platovou stupnici, t. j. úřední titul »vrch. odborový rada«, a sice bez ohledu na to, zda a jakým způsobem byl podle § 4 cit. nař. zařaděn do nově systemisovaných osobních stavů min. zeměd. Nemůže tedy z § 4 cit. nař. st-l nic vytěžiti. Titul tento příslušel mu však podle § 12 odst. 5 cit. vl. nař. jen tak dlouho, dokud st-l nepřestoupil do jiného osobního stavu, v němž platí jiné úřední titluy. Bylo-li tedy st-li propůjčeno ve 4. platové stupnici služební místo v osobním stavu, v němž platí všeobecné úřední tituly stanovené v §§ 8—10 cit. vl. nař., tedy jiné úřední tituly, než jaké přísluší úředníkům v kategorii vyšší správní služby v oboru min. zeměd., nemůže se st-l dovolávati výjimky stanovené v § 12 posl. odst. cit. vl. nař. a není tedy nezákonným, byl-li st-li v novém osobním stavu přiznán titul lesní rada.

Č. 10.842.

Obecní dávky: I. * Pobyt je ve smyslu odst. 2 § 1 vzorcových pravidel o vybírání obecní dávky z přechodného ubytování (vl. nař. č. 143/22) přechodný, byl-li nájemní poměr ujednán na dobu nejvýše 3 měsíce. — II. * Pronájmem, provozovaným po živnostensku ve smyslu odst. 2 § 1 vzorcových pravidel o vybírání obecní dávky z přechodného ubytování (vl. nař. č. 143/22) rozumí se pouze pronajímání majitelů živnosti podle § 16 lit. a) živn. zák.

(Nález ze dne 9. listopadu 1933 č. 18.335.)

Prejudikatura: ad I.: srov. Boh. A 6898/27.

Věc: Obec Ú. (adv. Dr. Ant. Garkisch z Mar. Lázní) proti okresnímu úřadu v Mariánských Lázních (za zúč. Dra O. N. adv. Dr. M. Klein z Prahy) o obecní dávku z přechodného ubytování.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Dr. Ottovi N. v Ú. byla předepsána z pronájmu místností v jeho domě v Ú. obecním úřadem v Ú. za rok 1928 dávka z přechodného ubytování ve výši 3.600 Kč. Odvolání poplatníka bylo obecním zastupitelstvem v Ú. zamítnuto. Dalšímu odvolání vyhověl žal. úřad nař. rozhodnutím a zrušil předpis dávky, »jelikož jest prokázáno a obcí také nebylo vyvráceno, že pronajmutí trvalo od 20. května 1928 až do 5. září 1928, tedy déle než 3 měsíce. Podle § 1 odst. 2 však nepřetržité, déle než 3 měsíce trvající najmutí bytu nelze považovati za přechodné ubytování, podléhající předpisům o vybírání obecní dávky z přechodného ubytování. Jelikož se v předchozím případě jedná o pronajmutí vlastního bytu, nelze pronajmutí toto považovati za živn. pronajmutí, pro které doba pobytu není směrodatnou. Ze spisů však jde, že předpisů o vybírání dávky z přechodného ubytování, schválených výn. zsv-u v Praze z 1. prosince 1925, se šetřilo pouze v místní obci Ú., nikterak však v politické obci Ú., pozůstávající z obou míst Ú. a St. Ježto místo Ú. má vlastní správu jmění, jest majetko-právní spravování těchto výběrčích pravidel dáno do rukou místnímu zastupitelstvu Ú., ne však zastupitelstvu politické obce Ú., v čemž se shledává formální vada předepisování«.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss:

Podle § 1 prav. o vybírání obecní dávky z přechodného ubytování v Ú., schválených zsv-em v Praze usnesením z 1. prosince 1925, je dávku povinen platiti každý, kdo po živnostensku nebo za účelem zisku vůbec pronajímá k přechodnému pobytu obytné místnosti, ať v celku, ať v částech (jednotlivá lůžka). Pobyt je přechodný, netrvá-li nepřetržitě déle než 3 měsíce. Při pronájmu provozovaném po živnostensku délka pobytu nerozhoduje.

Žal. úřad vyslovil, že pronajímání bytu nebylo v daném případě provozováno po živnostensku a pronájem trval déle než 3 měsíce, takže nebyl dán předpoklad pro dávkovou povinnost ve smyslu cit. § 1. Stížnost naproti tomu uplatňuje, že šlo o pronájem provozovaný po živnostensku, poněvadž Dr. N. pronajímá svůj byt v sezoně každoročně a dociluje tím značných zisků. Okolnost, že jde o vlastní byt, nemůže býti na závadu.

Neprávem. Neboť shora cit. ustanovení § 1 prav. rozlišuje ubytování provozované za účelem zisku a pak jako zvláštní případ ubytování provozované po živnostensku. V § 4 staví pak proti sobě »podniky zabývající se přechováváním cizinců po živnostensku« a »pronajímání bytů soukromých«. Uvádí-li tedy odst. 2 § 1, že při pronájmu provozovaném po živnostensku délka pobytu nerozhoduje, může míti na mysli jen podniky zabývající se přechováváním cizinců po živnostensku, tedy majitele živností ve smyslu § 16 lit. a) živn. ř. Nemůže býti sporu o tom, že Dr. N., který pronajímá část svého soukromého bytu třeba každoročně, není takovýmto živnostníkem, takže pronajímání místností u něho podléhalo by dávce jen tehdy, když by šlo o pronájem k pobytu přechodnému.

Stížnost potírá nař. rozhodnutí, pokud vyslovilo, že v daném případě nejde o takovýto pronájem pro přechodný pobyt, tvrdíc, že nerozhoduje

doba, na kterou byt byl pronajat, nýbrž pouze doba skutečného pobytu. Nss nemohl stížnosti ani v tomto ohledu dáti za pravdu.

Dávka se platí, jak § 1 praví, za pronajímání k přechodnému pobytu a podle § 2 z úplaty docílené za pronájem. Není tedy dávková povinnost závislá na tom, zdali vůbec a kterou dobu byla dotčená místnost skutečně nájemníkem používána. Opačný výklad vedl by k důsledku, že by i celoroční byty podléhaly dávce, kdyby nájemník tam dlel dobu kratší 3 měsíců. Nelze proto ustanovení odst. 2 § 1, že pobyt je přechodný, netrvá-li déle než 3 měsíce v souvislosti s § 2 vykládati jinak, než že pronájem k přechodnému ubytování dávce podléhající ve smyslu odst. 1 je dán jen tehdy, když nájemní poměr byl ujednán na dobu nejvýše 3 měsíců (viz též Boh. A 6898/27). Rozhoduje tedy pro dávkovou povinnost jedině doba, na kterou se pronájem stal bez ohledu na to, kterou dobu nájemník skutečně v dotyčné místnosti bydlel.

V daném případě nepopírá stížnost, že by se nájem stal na dobu delší 3 měsíců. Mohl proto žal. úřad právem zrušiti předpis dávky z důvodu, že není splněna podmínka pro dávkovou povinnost podle § 1 prav. vyžadující, aby šlo o pronajímání k přechodnému ubytování.

Žal. úřad vedle tohoto důvodu uvedl pro svůj zrušující výrok ještě další důvod, totiž že předpis dávky nebyly oprávněny vydati orgány obce Ú., nýbrž pouze místní zastupitelstvo osady Ú. Leč nss nemusil zkoumati, zda stížnost má v tomto ohledu pravdu, poněvadž bylo uznáno, že žal. úřad mohl již v důvodu prv uvedeného předpis dávky zrušiti.

Č. 10.843.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Prodloužení lhůty k dokončení stavby — (za účelem osvobození převodů stavebních parcel od dávky) — poskytnuté v § 49 odst. 2 zák. č. 43/28 Sb. resp. v čl. I zák. č. 197/28 Sb., týká se jen převodů uskutečněných (v Čechách) v letech 1924—1927, nikoliv převodů z let 1920—1923.

(Nález ze dne 9. listopadu 1933 č. 18.536.)

Věc: Firma Zemský robotnický dom Ján P. a spol. v Bratislavě proti zemskému úřadu v Bratislavě o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Smlouvou trhovou z 1. listopadu 1921 koupila st-lka nemovitosti v Bratislavě za 500.000 Kč. Z převodu toho byla vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí dne 10. února 1922 prodávajícímu. Podáním z 22. června 1928 žádala st-lka, na které byl zbytek dávky vymáhán, aby dávka nebyla vymáhána, ježto zcizitel podal žádost za osvobození převodu od dávky podle § 52 zák. č. 44/27 Sb.

Žádost tato byla v pořadí instančním zamítnuta nař. rozhodnutím z těchto důvodů, převzatých z rozhodnutí měst. zastupitelstva: Převod byl uskutečněn dne 1. listopadu 1921. Ve smyslu prvého odstavce § 52